

Arrest

nr. 125 165 van 3 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE LAT, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U woonde in de stad Tbilisi.

In 1995 leerde uw dochter, M. T. (...) (O.V. 4.507.636), een Belgische man kennen. Uw dochter trouwde en kwam in België wonen. In 1997 pleegde uw schoonzoon zelfmoord. Als gevolg van de stress van deze gebeurtenis kreeg uw dochter psychische problemen. Door deze problemen kreeg uw man op zijn beurt een hartaanval, waaraan hij op 27 juni 1997 overleed. U besliste om naar België te komen om uw dochter bij te staan. U verkocht uw huis in Tbilisi om geld te verzamelen. In juni 2000 vertrok u, samen met uw meerderjarige zoon M. (...), vanuit Georgië naar België.

Op 14 juni 2000 vroeg u een eerste maal asiel in België. Op 28 februari 2001 nam het Commissariaat-generaal een technische weigeringsbeslissing. Op 20 augustus 2001 vroeg u een tweede maal asiel in België. Op 20 augustus 2001 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken tot niet-inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 4 januari 2002 werd u gerepatriëerd naar Georgië. Uw zoon keerde ook terug naar Georgië.

In Georgië had u geen eigen huis meer in eigendom. U ging in het leegstaande huis van uw overleden schoonouders woning in het dorp Akhmandzi in Zuid-Ossetië. Daar leefde u van een klein pensioen en van de opbrengst van uw tuin. In augustus 2008 vielen Russische troepen binnen in Zuid-Ossetië. Samen met andere dorpelingen vluchtte u naar de hoofdstad Tbilisi. Daar voorzag de overheid collectieve opvang voor IDP's. U woonde samen met andere intern ontheemden in een groot gebouw in de stad. In maart 2010 werd het gebouw waar u en de andere ontheemden woonden verkocht. Jullie stonden op straat. Jullie protesten en vragen op een nieuwe woonst leverden niets op. U kreeg te horen dat er geen opvang was. In de periode van maart 2010 tot november 2010 woonde u bij verschillende kennissen. Dit was echter geen duurzame oplossing. Daarom beslist u om terug naar België te reizen om bij uw dochter te wonen.

Op 27 november 2010 reisde u met het vliegtuig van Georgië naar België. U was in het bezit van een geldig Schengenvisum. In België verbleef u bij uw dochter en hielp u mee voor haar enig kind te zorgen. In België kreeg u ook medische problemen. Op uw herhaalde aanvragen voor regularisatie op basis van artikel 9ter, een aanvraag voor regularisatie op basis van artikel 9bis en een aanvraag voor gezinshereniging kreeg u telkens een negatief antwoord. Op 25 februari 2014 werd u vastgehouden en in een gesloten centrum geplaatst met oog op repatriëring naar uw land van herkomst. Op 7 april 2014, enkele dagen voor de geplande datum van repatriëring op 14 april 2014, vroeg u een derde maal asiel in België.

B. Motivering

U verklaart dat u niet naar Georgië kan terugkeren omdat u daar geen woonst zou hebben. U zou er op straat terecht komen. Daarenboven beschikt u in Georgië slechts een over klein pensioen en zou u de voor u noodzakelijke medische kosten niet kunnen betalen.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Wat betreft uw bewering dat u niet naar Georgië kunt terugkeren omdat u daar geen verblijfplaats meer hebt, meent het Commissariaat-generaal dat dit geen gegronde asielmotief is. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Georgië geen verblijfplaats zou hebben omdat u uw eigen woning zou hebben verkocht voor u in 2000 naar België kwam (CGVS, p. 3). U zei dat u ook niet kunt terugkeren naar de woning van uw reeds overleden schoonouders in het dorp Akhmandzi, waar u vanaf 2002 tot 2008 zou hebben gewoond, omdat het dorp in Zuid-Ossetië ligt en dat deze regio zich na de Russisch-Georgische oorlog in 2008 afscheurde van Georgië (CGVS, p. 4). U beweerde dat u als IDP vanaf 2008 tot 2010 een verblijfplaats kreeg van de Georgische overheid. Vanaf maart 2010 zou u echter geen verblijfplaats meer hebben gehad. Het gebouw waarin u en andere IDP's verbleven werd immers verkocht. U zei dat u geen nieuwe verblijfplaats kreeg van de overheid omdat er gewoonweg geen voorziening meer waren (CGVS, p. 7-9). Afgezien van de vraag of uw verblijf in Zuid-Ossetië, uw vlucht uit Ossetië in 2008 en uw verblijf als IDP in Tbilisi geloofwaardig zijn – u legt immers geen enkel document voor om te bewijzen dat u effectief in Zuid-Ossetië woonde (vb: bewijs van woonplaatsregistratie, facturen van nutsvoorzieningen, ...) of om te bewijzen dat u als IDP in Tbilisi werd opgevangen (vb: een IDP-kaart, kopieën van brieven die u zou hebben geschreven naar de betrokken instanties om een nieuwe woonst te krijgen, ...) – meent het Commissariaat-generaal dat het loutere feit dat u als IDP geen opvangplaats meer kreeg niet kan gezien worden als een daad van vervolging of als een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege de Georgische autoriteiten. U zei immers zelf de andere IDP's in een gelijkaardige situatie verkeerden. U zei ook dat u niet specifiek geviseerd werd door de overheid, maar dat er gewoon geen voorzieningen meer waren voor IDP's (CGVS, p. 10-11). Daarenboven wordt uw verhaal dat de Georgische overheid niets onderneemt om de IDP's te helpen, tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. rapport Amnesty International in bijlage). Uit deze informatie blijkt immers dat, hoewel het proces van hervestiging van interne ontheemden niet zonder problemen verloopt, de Georgische overheid wel degelijk inspanningen levert om nieuwe woningen ter beschikking te stellen van IDP's.

Voorts, wat betreft uw bewering dat u niet kunt terugkeren naar Georgië omwille van medische redenen, blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen eigenlijk van sociaal-economische aard zijn. U zei dat u in Georgië slechts een klein pensioen hebt en dat u hiermee de benodigde medicatie niet kunt kopen (CGVS, p. 11-12). Deze problemen hebben dan ook niets te maken met een eventuele daad van vervolging of van een eventuele discriminatoire behandeling. Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat de medische problemen die u aanhaalde (u zou hartproblemen hebben) op zich ook geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat uw asielaanvraag ongegrond is.

Uw paspoort (stuk 1) en uw identiteitskaart (stuk 2) attesten uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Uw pensioenkaart (stuk 3) vermeldt dat u in Georgië recht hebt op een uitkering van 80 lari (ca. 35 euro). Het medisch attest uit 2007 (stuk 4) vermeldt dat u op dat moment in goede gezondheid verkeerde. Ten slotte legde u nog een attest voor om te bewijzen dat u geen eigendommen hebt in Georgië (stuk). Geen van deze documenten kan bovenstaande appreciatie wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing, evenals de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij voert aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat de Georgische overheid “wel degelijk inspanningen levert om nieuwe woningen ter beschikking stellen van IDP's”.

Zij moet in Georgië rondkomen met € 35 per maand en heeft geen bezittingen. Aldus verwees zij naar een onmenselijke behandeling.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Hierbij verwijst zij opnieuw naar het feit dat er geen voorzieningen zijn voor IDP's.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2,3 en 5, eerste lid van het EVRM. Ook hier verwijst zij naar het feit dat zij het slachtoffer zou worden van discriminatie en willekeur.

In een vierde (‘eerste’) middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering. Zij voert hierbij aan dat zij subsidiaire bescherming behoeft aangezien zij in Georgië in een situatie van IDP zal terechtkomen.

2.2. Beoordeling

De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- verzoeksters verklaring dat zij niet naar Georgië kan terugkeren omdat zij daar geen verblijfplaats meer heeft, vormt geen gegrond asielmotief. Zij verklaarde dat zij in Georgië geen verblijfplaats meer heeft omdat zij haar woning verkocht toen zij in 2000 naar België kwam. Ze verklaarde niet te kunnen terugkeren naar de woning van haar reeds overleden schoonouders in het dorp Akhmandzi, waar zij woonde van 2002 tot 2008, omdat dit dorp in Zuid-Ossetië ligt en deze regio zich na de Russisch-Georgische oorlog in 2008 afscheurde van Georgië. Zij beweerde dat zij als IDP vanaf 2008 tot 2010 een verblijfplaats kreeg van de Georgische overheid. Vanaf maart 2010 zou verzoekster echter geen verblijfplaats meer hebben gehad. Het gebouw waarin zij en andere IDP's

verbleven werd immers verkocht. Ze zou geen nieuwe verblijfplaats hebben gekregen van de overheid omdat er geen voorzieningen meer waren. Naast de vraag of haar verblijf in Zuid-Ossetië, haar vlucht uit Ossetië in 2008 en haar verblijf als IDP in Tbilisi geloofwaardig zijn – zij legt immers geen enkel document voor om te bewijzen dat zij effectief in Zuid-Ossetië woonde (vb.: bewijs van woonplaatsregistratie, facturen van nutsvoorzieningen, ...) of om te bewijzen dat zij als IDP in Tbilisi werd opgevangen (vb.: een IDP-kaart, kopieën van brieven die zij zou hebben geschreven naar de betrokken instanties om een nieuwe woonst te krijgen, ...) – kan het loutere feit dat zij als IDP geen opvangplaats meer kreeg, niet gezien worden als een daad van vervolging of als een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de andere IDP's in een gelijkaardige situatie verkeerden. Zij werd niet specifiek geviséerd door de overheid, maar er waren gewoon geen voorzieningen meer voor IDP's. Verzoeksters verklaring dat de Georgische overheid niets onderneemt om de IDP's te helpen, is in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. rapport Amnesty International). Uit deze informatie blijkt dat, hoewel het proces van hervestiging van interne ontheemden niet zonder problemen verloopt, de Georgische overheid wel degelijk inspanningen levert om nieuwe woningen ter beschikking te stellen van IDP's;

- wat betreft verzoeksters verklaring dat zij niet naar Georgië kan terugkeren omwille van medische redenen, zijn deze problemen van sociaal-economische aard. Verzoekster verklaarde dat zij in Georgië slechts een klein pensioen heeft en dat zij hiermee de benodigde medicatie niet kan kopen. Deze problemen staan los van een eventuele daad van vervolging of van een eventuele discriminatoire behandeling. De hartproblemen die zij aanhaalt houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van medische elementen gebruik te maken van de geëigende procedure, meer bepaald door middel van een aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- verzoeksters paspoort en de identiteitskaart attesteren enkel haar identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Haar pensioenkaart vermeldt dat zij in Georgië recht heeft op een uitkering van 80 lari (ca. 35 euro). Het medisch attest uit 2007 vermeldt dat zij op dat moment in goede gezondheid verkeerde. Het attest waaruit moet blijken dat zij geen eigendommen heeft in Georgië wijzigt hogestaande beoordeling niet;

De Raad stelt vast dat verzoekster niet in concreto de motieven van de bestreden beslissing betwist maar in wezen haar asielmotieven herhaalt. Zij voert aan het niet eens te zijn met het motief, gesteund op het rapport van Amnesty International, dat de Georgische overheid wel degelijk inspanningen levert om nieuwe woningen ter beschikking te stellen van IDP's. De Raad stelt vast dat uit het rapport in het administratief dossier, *"Uprooted again. Forced evictions of the internally displaced persons in Georgia"* van Amnesty International inderdaad blijkt dat de Georgische overheid inspanningen levert om IDP's te hervestigen (p. 19-21). Uit hetzelfde rapport blijkt ook dat IDP's over een maandelijks bijstand beschikken van 22 lari (ca. 10\$). Uit de pensioenkaart die verzoekster voorlegt blijkt dat zij in Georgië recht heeft op een uitkering van 80 lari (ca. 35 euro). In deze context voert verzoekster geen concrete gegevens aan die hierop kunnen wijzen dat zij dienvolgens zal worden onderworpen aan mensonwaardige behandeling in haar land van herkomst.

Met betrekking tot het verbod op *refoulement* vervat in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat verzoekster niet weerlegt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft in Georgië. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij gediscrimineerd zou worden in Georgië stelt de Raad vast dat verzoekster noch voor het Commissariaat-generaal noch naar aanleiding van haar huidig beroep, in concreto aannemelijk maakt dat zij discriminatie dient te vrezen in haar land van herkomst. Zij toont evenmin aan dat zij tot een bevolkingsgroep zou behoren die te lijden heeft onder discriminatie. Problemen van socio-economische aard vallen als dusdanig niet onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie, noch geven zij in beginsel aanleiding tot het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Geen van de middelen is gegrond.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging heeft aannemelijk gemaakt in de zin van de Vluchtelingenconventie noch elementen aanbrengt die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. VERHAERT